

หรือยัง...”

“ครับ...” เขาเริ่มชินกับการเป็นมนุษย์มากขึ้น ท่าทางดีมีๆ ของเขาลดน้อยลงไป แต่ก็รียานอบน้อมนั้นยังเต็มไปหมด แวตตาสภาพ...รอยยิ้ม... หู สุกภาพไปหมด โดยเฉพาะหู เป็นหูที่สุภาพมาก

แม่มดเฒ่าเดินรอบชายหนุ่มที่มาจากหุ่นไล่กาอย่างพิถีพิถระะห์ แล้วก็ยิ้มภูมิใจในผลงานตัวเอง

“แม่จะตั้งชื่อแก้วว่า...สุธี...เฮ้อ...เฮ้อ...แม่ตั้งชื่อเป็นอยู่ชื่อเดียว”

“สุธี...” เขาพูดชื่อตัวเอง “แล้วผมจะมีของอะไรประจำตัว แบบที่พอหลุดจากตัวแล้วผมก็ต้องกลายเป็นหุ่นไล่กาเหมือนเดิมล่ะครับ”

“เอานาฬิกาที่แล้วก็แล้วกัน เจ้าเอานาฬิกาข้อมือไว้ใส่ประจำตัว โอ้ม...บู้ยก็้อ” แม่มดเริ่มร้ายเวทมนตร์ บนมือของแม่มดก็ปรากฏเป็นนาฬิกายักษ์แบบตั้งพื้น ข้อมือแม่มดนั้นก็เป็นข้อมือของหญิงชราที่เล็กมากๆ และหลังจากที่พยายามรับน้ำหนักนาฬิกายักษ์อยู่สักพัก ในที่สุดก็ไม่ไหว นาฬิกาหล่นลงพื้นดังโครมลั่น

“โอ๊ย...ช่วยด้วย ช่วยแม่ด้วย” แม่มดจับข้อมือตัวเอง “ข้อมือแม่หัก...ข้อมือแม่หัก”

สุธีเข้าประคองแม่มดเฒ่า “ใจเย็นๆ ครับ ผมจะเข้าเผือกให้ มีผ้าพันแผล ปูนปลาสเตอร์ใหม่ครับ หรือจะให้ผมจะพาส่งโรงพยาบาล”

“ไม่เป็นไรลูกแม่...แม่มีคาถา เดี่ยวแม่เสกให้กระท่อมกลายเป็นโรงพยาบาลก็ได้”

ว่าแล้วแม่มดก็เริ่มร้ายคาถา เบ่งสุดแรงจนแก้มตุง เส้นเลือดที่หน้าผาก

ปุดเข้าไปนอน

“โอม... นุ้ยก็เออ ตุ้งเฮียง แง้บแแจ้บแห่งยฮี้ย” อ่านตามแล้วจะได้อารมณ์

“เกือบแล้วแม่ เกือบกลายเป็นโรงพยาบาลแล้ว” สู้ตีเชียร์

“แห่งยฮี้ยว่องจี้ทำป้อสุด” ปากแม่มดปุดเบี้ยว

“เกือบแล้ว...แม่...ผมมองเห็นเคาน์เตอร์พยาบาลวางๆ แล้ว...เห็นห้องผ่าตัด...ห้องไอซียูแล้ว”

“บ๊ะทิมเกือนไอ้วแพ...นุ้ย...นุ้ย...นี่คำยากจึงทุกคือ” แม่มดบิตสุดตัว

“เกือบแล้ว เกือบเป็นโรงพยาบาลแล้ว ชักจะเห็นลิปต์แล้ว” สู้ตีลุ้น

ตาม

“เฮ้อ...” แม่มดเปาลมออกจากปากทันที แล้วนั่งหอบอยู่ตรงนั้น “ไม่ ต้องมีลิปต์ก็ได้ กะอีแค่ทำเผือก” แม่มดค้อนสู้ตีที่สนุกกับการเชียร์ตัวเองเสกกระท่อมให้เป็นโรงพยาบาล

ข้างหน้าเป็นเคาน์เตอร์พยาบาล เขียนไว้บนโต๊ะว่า ‘ประชาสัมพันธ์’ สู้ตีประคองแม่มดไปที่โต๊ะ

“มีอะไรให้ช่วยครับ” บุรุษพยาบาลถามขึ้น

“ผมพาแม่มาเข้าเผือกข้อมือ”

“ขึ้นลิปต์ไปขึ้น 6 ครับ”

สู้ตีมองหน้าแม่มด

“โอม บ๊ะอุยก็เออ” แม่มดทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้

“โอม...ตุ้มแป๊ะตุ้มหมูตุ้มแมว...ทราบานยิ่งกว่าข้อมือหักอีก บ๊ะกิมนุ้ย..”

ลิปต์พาสองแม่ลูกมายังห้องทำเผือก ระหว่างที่รอปูนแห้งนั้น สู้ตีได้

ขอร้องหมอช่วยให้ออกซิเจนแม่หมดด้วย มิฉะนั้นตอนเสกให้โรงพยาบาลกลับเป็นกระท่อม จะหมดแรงตายเสียก่อน...

“กลับมาเป็นกระท่อมค่อยสบายใจหน่อย” แม่หมดเม้าค่อยๆ นั่งลงด้วยเปลี้ยจากการเสกกระท่อมให้เป็นโรงพยาบาล และยังต้องเสกกลับอีก...อันที่จริงมีฤทธิ์ก็น่าจะเสกให้ข้อมือหายทั้งหมดเรื่อง

“สุธิ แก่ไปได้แล้ว”

“อ้าว ทำไม่ล่ะครับ”

“แม่...เสกแก่ขึ้นมาเพื่อให้แก่ไปใช้ชีวิตอยู่กับคน...จนกว่าแก่จะทนไม่ได้ แก่จะกลับมาที่ตามใจ เอนาพิกาใส่ไว้สิ”

สุธิเอนาพิกาแบบตั้งพื้นคล้องมือไว้ มั่นหนักมาก แต่เขาทนได้เพื่อแม่

“ผม...ผม...ยังไม่อยากไป”

“ไปเถอะ...สุธิ แล้วแกก็กลับมาเอง เพราะอยู่กับมนุษย์ไม่ได้...ไม่เคยมีหุ่นไล่กาที่แม่เสกไปอยู่กับมนุษย์ได้เลย แต่ในกรณีของแก แกจะหนีมนุษย์มาเพราะ...ผู้หญิง”

“ผู้หญิง” สุธิรู้สึกแปลกๆ ขึ้นมาทันที “ผู้หญิงคืออะไร” สุธิเอามืออีกข้างมาช่วยรับน้ำหนักนาฬิกา

“แกสังเกตเห็นที่โรงพยาบาลไหม แม่ไม่ให้มีผู้หญิงอยู่ในนั้นเลย...ดังนั้น แกจึงยังไม่เคยเจอผู้หญิง...แต่ความจริงแม่ก็เป็นผู้หญิงนะ ถึงจะเป็นทอมบอยก็เถอะ”

“แล้วผู้หญิงคืออะไรล่ะแม่”

“ผู้หญิงก็คือคนเหมือนกับผู้ชาย มีเนื้อหนังเหมือนกัน แต่เมื่อแถมอง

แกรู้จัก แกจะรู้สึกว่ามันไม่เหมือนกับผู้ชาย”

“ท่าไม่ล่ะครับ” ท่าทางต็มๆ ของสุธีเริ่มกลับมาอีก “ผู้หญิงที่เป็นหรือเปล่า”

“ก็ขี้น้อยกว่าผู้ชายหรอก ผู้หญิงสามารถทำอะไร พุดอะไรได้เหมือนผู้ชาย แต่แปลกใหม่ที่แกจะรู้สึกอะไรบางอย่างกับผู้หญิง”

“ผมจะรู้สึกอะไรบางอย่างกับผู้หญิงทุกคนหรือเปล่าแม่” ความอยากรู้ อยากเห็นของสุธีปรากฏขึ้นบนแววตาและแววหู

“ไม่หรอก...แม่เข้าใจความอยากรู้เรื่องผู้หญิงของแกจัง แกไปได้แล้ว”

“...ยังครับแม่ แม่ต้องเล่าเรื่องผู้หญิงให้ผมฟังอีก” สายตาต็มๆ ของสุธี วิจารณ์แม่หมดให้พุดต่อ

“เขาเรียกกันว่า...ความรัก แม่ไม่ได้พุดคำนี้มานานแล้ว” ตาแม่หมดเหม่อลอย

“ความรัก...” หูของสุธีเหม่อลอย

“ผมว่าเราสองแม่ลูกน่าจะหันหลังทั้งคู่...ว่าแต่ว่าความรักมันเป็นยังไงแม่”

“ไม่พุดดีกว่า พุดเรื่องนี้แล้วขาย” แม่ต๊ะเต๋าน้ำแดง กัดนิ้วตัวเอง

“แม่เล่าเถอะครับ อู๋...นิ้วมือแม่ขาดแล้ว” สุธีหยิบนิ้วแม่ต๊ะขึ้นมา

“เจ็บจัง แต่สงสัยต้องทน ขึ้นไปโรงพยาบาลอีก แม่แน่แน่” แม่ต๊ะเอาเลือดพันนิ้วไว้... “ตอนที่แม่ยังสาวอยู่นั้น แม่ก็พบกับไอ้ที่เขาเรียกว่าความรักนี่แหละ ตอนนั้นหัวใจมันวูบๆ พิกล”

“ถึงขนาดวูบๆ เลยหรือแม่ น่าสนุกจัง ชักอยากวูบๆ บ้างแล้ว”

“แฟนแม่เค้าเป็นพ่อมดอยู่โรมาเนีย เขาบอกว่า...แม่เป็นแรงบันดาลใจ

ให้เขา”

“ผู้หญิงเป็นแรงบันดาลใจ...?”

“ใช่ ผู้หญิงเป็นแรงบันดาลใจ แล้วก็เป็น ไม่ผิดอะไรไม่ใช่หรือ แต่แฟนแม่เขาก็เป็นแรงบันดาลใจให้แม่ด้วยนะ”

“แล้วผู้หญิงเป็นยังไงอีกแม่”

“ผู้หญิงเข้าใจอะไรง่าย ๆ และเร็ว แต่มักจะไม่ยอมเข้าใจ และก็ให้คนอื่นเข้าใจตัวเองยาก” แม่ตบพินิ้วห้ามเลือดให้แน่นขึ้น

“แล้วไงครับแม่”

“ไม่แล้ว ใจหรือก ก็แค่นั้น”

“ผู้หญิงเป็นอย่างนี้จริงๆ หรือแม่ เทียวไปเข้าใจอะไรต่ออะไร แต่ไม่ยอมให้คนอื่นเข้าใจ แล้วระหว่างผู้หญิงกับผู้หญิงล่ะ”

“ก็เข้าใจกันเองและก็ไม่เข้าใจกันเองไง”

“อีเวร...”

แม่ตมตมองหน้าสุธี

“เปล่าแม่...ผมดำนานาฬิกาเนี่ย มันหนักมาก”

“แกไปได้แล้ว อยากกลับไปเป็นหุ่นไล่กาเมื่อไหร่ ก็ถอดนาฬิกาออก”

สุธีเดินจากกระท่อมออกมาสู่โลกภายนอก กลืนรวงข้าวในทุ่งนาผิดไปจากตอนที่เขาเป็นหุ่นไล่กา เขาเดินตัดทุ่งนาไปที่ถนนใหญ่ อีกาสองตัวบินโฉบทักทาย แล้วก็บินผ่านไปทางนาของตาแมน

นาฬิกาที่คล้องข้อมือเขาอยู่ทำให้ดูรุ่มร่าม แต่เขาไม่คิดถึงมันมากนัก เขาคิดถึงผู้หญิงที่แม่พูดถึง...ความรู้สึกแปลกๆ ที่จะเกิดขึ้นเมื่อเขาพบผู้หญิง

มนุษย์ที่มีเนื้อหนังเหมือนเขา แต่ไม่เหมือน...อะไรวะ

แล้วเขาก็มาถึงถนนใหญ่ เสียงรถราที่วิ่งผ่านไปผ่านมาไม่ทำให้เขาแปลกใจอะไร เพราะระหว่างที่เขาเป็นหุ่นไล่กา เสียงของรถแทรกเตอร์ดังกว่านี้หลายเท่าตัว เขายังคงคิดถึงความรู้สึกแปลกๆ ความวูบวาบ แรงบันดาลใจ

ที่หัวโค้งถนนนั้น มีต้นมะขามต้นใหญ่ยืนต้นบังมุ่มมองหัวโค้งอยู่ รถสิบล้อบรรทุกมันสำปะหลังเต็มคันวิ่งมาด้วยความเร็วตามปกติ ขนร่วงของสุธิลอยละลือ นาฬิกาเรือนใหญ่ฟาดถนนแตกกระจาย คนขับตื่นผียังคงไม่ลดความเร็ว

“ใครเอาหุ่นไล่กาามวางเกะกะถนนวะ” คนขับพุดขึ้นหลังจากมองเห็นจากกระจกมองหลัง

สุธิตายก่อนที่เขาจะพบผู้หญิงคนแรกด้วยซ้ำ แต่เขาก็กลับมาเป็นหุ่นไล่กาเพราะผู้หญิงทุกๆ แม้เพียงแค่อคิดเรื่องผู้หญิงเท่านั้น

